

Paní Jitka Coufalová – Životopis

Paní Jitka Coufalová rozená Čiklová se narodila 13. listopadu 1950 jako nejmladší z pěti sourozenců matce Anně Čiklové rozené Ščučkové a otci Romanu Čiklovi. Otec se ve volném čase věnoval muzice, hrál na křídlovku. Především díky němu uměla Jitka tancovat.

Po dokončení Základní školy v Litovli nastoupila paní Coufalová na Oděvní školu v Prostějově, kde jak sama říká, prožila tři krásné roky. Ve volném čase se děvčata chodila družít s vojáky, společně pořádali tancovačky, estrády a hráli různé hry. Paní Coufalová ráda vzpomíná třeba na to, jak se svojí třídou jeli na chmel až do Žatce, kde strávili krásné dva týdny. Za vydělané peníze si poté s kamarádkami nakoupily látku v Praze a chodily do kaváren.

Na léto 1968 vzpomíná paní Coufalová velmi pěkně až do 21. srpna. Jako každý den musela jít se spolužačkami na povinnou praxi do prostějovských oděvních závodů, přestože dívky už od rána věděly o tom, že jsme byli obsazeni armádou Varšavské smlouvy. Večer, když s kamarádkami šly zpět na internát, se paní Coufalová poprvé setkala s obrněnými vozidly a tanky, hrůzu z toho dne pociťuje dodnes. Následující den byla mladá Jitka svědkem střelby na náměstí, kde zahynuli civilisté. Před internátem dokonce zastřelili syna internátních kuchařů. Děvčata pak chodila pokládat květiny a zapalovat svíčky na jeho pomníček.

Hned druhý den se spolužačky sbalily a vlakem odjely domů za rodinami, ale už za tři dny se musely vrátit. Návrat do Prostějova nebyl lehký rozstřílená okna, výlohy, dokonce i televize na internátu jim stále připomínaly tragické události.

Paní Coufalová také vzpomíná, jak jezdila za maminkou svého nastávajícího manžela na Libavou, kde pro ruské vojáky dokonce vystavěli celé sídliště. Tam mohl mladý pár jezdit pouze jednou za měsíc na propustku. Obchody pro ruské obyvatele byly tehdy podle jejich slov parádně vybaveny, na rozdíl od těch pro české obyvatele. *„Pozitivní na tom všem byl akorát jejich obchod, protože tam měli dobrý bonbóny.“*

Pamětnici postihla dokonce i povodeň v roce 1997, na kterou vzpomíná se smutkem, jelikož voda rozmáčela všechny vzpomínky z mládí v podobě fotografií. Zbyla jí pouze jedna fotografie z chmelové brigády z druhého ročníku střední školy. Paní Coufalová má mnohem více zážitků, ale nás nejvíce zaujal právě ten z roku 1968, kdy šlo i jí samotné o holý život.